

Léva és Vidéke

TÁRSADALMI, SZÉPIRODALMI és KÖZGAZDASÁGI HETILAP.

Megjelenik minden csütörtökön.

ELŐFIZETÉSI ÁRAK:

Egész évre ..... 8 korona.
Fél évre ..... 4 korona.
Negyed évre ..... 2 korona.

Egyes szám ára 16 fillér.

Felelős szerkesztő:

THURNER JÓZSEF.

(Torbágyi)

Szerkesztőség: Kossuth Lajos-utca, 167. sz.

Kiadóhivatal: Kazinczy-utca és Főter sarkán.

Előfizetések és hirdetések felvetetnek a kiadóhivatalban.

Esküdtbírák.

Egy századnál hosszabb ideig tartó nehéz küzdelem, edes remény és számtalan csalódás után, végre valósággá vált az „Ige” — és életbe lépett az új bünvádi perrendtartás és vele kapcsolatosan az esküdtbíró-sági intézmény. 1848. március 15-ike óta nem volt az emberi jogok védelme és biztosítása terén nagyobb és nevezetesebb nap, mint volt 1900 január elseje. Ezen a napon lépett ugyanis életbe a bünvádi perrendtartásról szóló 1896: XXXIII. és az esküdtbíró-ságokról szóló 1897: XXXIII-ik törvényeik.

Nem felesleges munka, ha főbb vonásaiban megismertetjük esküdt polgártársainkkal azokat a jogokat és kötelességeket, melyeket az új törvény az esküdt-képességgel bíró polgárokról, illetve és helyesebben, melyekkel őket a törvény megtszéli. Hiszen esküdtnek lenni nem azt teszi, a mint fájdalom igen sokan

hiszik, haszontalanul eltölteni egy napot a bíróságnál; hanem esküdt bírónak lenni annyit teszen, mint résztvenni az államfenség és emberi hivatás legszebbik részében: a megsértett jogrend helyreállításában az által, hogy a társadalom ellen vétőt maga a társadalom mondja ki bűnösnek és az által, hogy a hatalom által üldözött ártatlant maga a társadalom védi meg az üldözés ellen. Minden egyes polgár tehát, mikor esküdtbírói jogát gyakorolja egyuttal részese, osztályosa az államfenség ama hatalmának, mellyel régebben csak a király és illetve az ő nevében ítélkező bírák rendelkeztek. Nem egyszerű szolgálat, hanem magas kitüntetés rejlik a törvény ama intézkedésében, mellyel beláthatlan időkre az állam és társadalom ellen legsúlyosabban vétők felett a bűnösség vagy ártatlanság kimondását a társadalom élő lelkiismeretére, a független esküdtbírákra bízta.

A törvény szerint ugyanis minden olyan magyar honos, a ki az alaplajstrom egybeállításának évében életkorának legalább 26-ik évét betöltötte és az állam hivatalos nyelvet érti, a mennyiben kifogástalan előéletű és legalább 20 korona állami adót fizet, esküdtképes-séggel bír. Sőt a törvény oly liberális, miszerint az esküdtképes-séget az adózási összegre való tekintet nélkül kimondja és megállapítja az értelemesség összes tagjaira, a minők: a lelkészek, tanárok, ügyvédek, orvosok, mérnökök, gyógyszerészek, okleveles gazdászok, vegyészek, erdészek, bányászok, tanítók és sebészek. Szintugy feltétlen esküdti képességgel bírnak az állami vármegyei és városi köztisztviselők.

A törvény bizonyos magasabb állami és társadalmi érdekből azonban esküdti szolgálat alól mentesíti az országgyűlés tagjait, a gyakorló lelkészt, a tartalékos katonát, a gyakorló orvost, a gyógyszerészt, ha

TÁRCA.

Hulló szirmok.

A forró, nyári nap tüze
Nem éget annyira,
Mint a te szép szemeidnek
Mélységes sugara.

Hogyha edes pillantásod
Olykor felém veted,
Két szemednek sugarától
Mámorossá leszek!

Hogyha te is ilyen forrón
Szeretnél engemet,
Kárhozattól meg nem mentné
Senki a lelkemet!

Fehér rózsza.

A Piatra Mare románca.

(Oláh novellette.)

— Irta: Vékony Pál. —

Mikor Sztána Gligor, az a hatalmas, markáns, vad oláh kiállt a malom elé a Sztrigy partjára, az utasok, meg turisták esodálattal bánták azt a szörnyeteg fiéköt és szinte félve kérték fel a kalauzolásra. Mert a retyezati túroknak ő volt a vezetője s soha senki nem ösmerte jobban a Boreseu meg a Branul mélységes, szakadásos szikláit, felhőverte ormaít, mint Sztána Gligor. Hisz nem esoda, nyáron, a mikor a völgyben harmatos, kövér fű diszeleg, ő járt a kecskékkel, melyek Gligor őrizetjére voltak bízva, s bejárta a Retyezát minden zeg-zugát s egyes alkalmakkor hetekig nem jött haza. Ilyenkor aztán befészkelte magát egy-egy stinába s ki sem mozdult napokig. Gligornak apja a szomszédos Zlatinán tanítóskodott, s csakhamar követte korán elhalt fiatal nejét s az az árva frátyüle ide került a Piatra Mare alá Nyikuláj nagybátyjához, aki sztrigyi malmában őrlögette a buza meg a rozsszemeket. Így tehát Nyikulájnak nem kellett egyetlen leányát, a szép Mirát küldenie a nyájjal a mohosi, sziklás hasadékokba, elvégezte azt Gligor is. Mirának oreái az egészséges havasi levegőtől nyerték piros színököt s Gligor egyre-másra csipkedte, látván, hogy a lány-nak módfelett tetszik az, aki azután özöbe

vette a kamaszt s boldogan szökdécselt a patakon által, Gligor után. Így éltek esendes-ségben mindhárman. Gligor derék, markos legénynyé fejlődött, Mirával minden ellenve-tés nélkül mindenben megegyeztek, Nyikuláj pedig alig várta azt az időt, a midőn a Piatra Mare alja fürge kis unokáktól leszen népes.

Telvíz idején pedig végleg el voltak esuk-va a világtól. A malomkerék nem kattogott a némaságos esendbe, nehogy zavarja őket boldog együttlételükben. Kihalt, elpusztult minden, s ha hébe-hóba kitekintgettek az aprónyi ablakon, nem láttak egyebet, mint a Piatra Mare hóborította szikláit, meg a Boreseu ködbevész konturnéküli formáit. Hónapokon keresztül egyetlen lélek sem vettékdt arra, a malom körül övnyi hó vakított s a Sztrigy mentén a távoli rengetekből előbukkantak a farkascsordák s körülvöltöztek a malmot holdvilágos éjeken. De azért az unalom nem volt otthon kiesny házukban. Az öreg Nyikuláj jól teletömte pipáját jöféle adakaleszi szüzdohánnyal s köhéscseléssel jelezte, hogy újra belé akar fogni annak a regének elmondásába, melyet már a magas-ságos isten tudja hány-szor deklamált el.

— Szép fáta volt az a Heda, nagyon szép. Tekintetének rabja lett minden férfi s bomboltak utána ifjak, vének, de, ő csak egynek szánta kezét . . .

— Ugy-e annak a vén pénzes Gozár-nak? — veté közbe Mira, noha százszor hal-lotta már elejétől végig.

segéde nincs, a néptanítót, a postánál, távirandanál, telefontnál, vasutnál és gőzhajózásnál alkalmazott egyéneket és azokat, kik életkoruk 70. évét már betöltötték, végre azokat, kik a kérdéses év folyamán valamely ülésszakban már teljesítettek szolgálatot, arra jogosítja fel a törvény, hogy abban az évben és a rá következő évben a szolgálat alul való fölmentésüket kérhessék. Az esküdti szolgálatért jutalom ugyan nem jár, de a helyben lakó esküdttek fejenként 4 korona napidíjra, a vidékiek pedig 6 korona napidíjra és azon felül utiköltségeik megtérítésére tarthatnak igényt.

A törvény éppen a legsúlyosabb büneseteket utalta az esküdtbíró-ságok hatáskörébe és szakítva a régi rendszerrel, kimondotta, hogy vádlott csak akkor ítéltethető el, ha a bűnösség mellett az esküdttek két harmada, tehát legalább 8 esküdt szavazott. Az esküdttek fognak tehát a ezentul ítélni:

1. a felségsértés büntetében,
2. a király bántalmazásának büntetében,
3. a lázadás büntetében oly esetben, midőn a törvény öt évnél hosszabb büntetést állapít meg,
4. a személyes szabadságnak közhivatalnok által való megsértése esetében,
5. a gyilkosság és szándékos emberölés büntetében,
6. a gyermekítélet és gyermekrablás büntetében,
7. a halált okozó súlyos testi sértés büntetében,
8. a közegészség elleni büntetéstől yosabb eseteiben,

9. a személyes szabadság megsértésének súlyosabb eseteiben,

10. a rablás büntetékének valamennyi esetében,

11. a gyújtogatás büntetékének valamennyi esetében,

12. A vizáradás okozásának büntetében,

13. a közveszélyű események súlyosabb eseteiben,

14. a megvesztegetés súlyosabb eseteiben.

15. a sajtó útján elkövetett bűntettek, vétségek és kihágások esetében: kivéve azon eseteket, melyeket a törvény bizonyos magasabb állami és társadalmi szempontokból, a kir. törvényszékek, mint szakbíró-ságok elé utalt.

Ugyanis ki van véve az esküdtbíró-ságok hatásköre alól, a nyomtatvány útján elkövetett közönséges rágalmozás és becsületsértés. De ha a rágalmozás, vagy becsületsértés valamely törvény által alkotott testület, hatósági küldöttség, azok tagjai továbbá állami, vármegyei, városi és községi hivatalnokok, szóval köztisztviselők ellen, vagy valamely nyilvános számadásra kötelezett vállalat igazgatója, vagy tisztviselője ellen és pedig annak hivatalos tetteire vonatkozólag lett elkövetve, úgy a vádlott felett nem a szakbíró-ság, hanem az esküdtbíró-ság fog ítélni.

Az esküdtbíró-ság ítélete ellen fellebbezésnek soha helye nem lehet. Az ellen egyedüli jogorvoslatot a kir. Curiahoz intézendő semmiségi panasz képezhet és maga a kir. Curia sem változhatja meg érdemben az esküdtbíró-ság ítéletét, hanem abban

az esetben, ha a Curia úgy találja, hogy az esküdtbíró-ság határozata törvénybe ütközik, úgy az esküdtbíró-sági ítélet megsemmisítésével új eljárást rendel el és az ügyet vagy a már eljárt, vagy ha jobbnak találja, más, vagyis új esküdtbíró-ságra bizza. — De magát az esküdtbíró-ság ítéletét soha — meg nem változhatja.

Ime tehát a törvény az esküdttekre bizta az ember legfőbb és legdrágább kincsét a becsületet, a szabadságot és az életet. Mert hiszen az esküdtbíró-sági ítélet érdemben még a Curia által sem lesz megváltoztatható, azon csak a király kegye változtathat. A kik tehát most mint esküdt bírák fognak működni, azoknak nem szabad hétköznapi gondolatokkal és érzelmekkel a törvényszéki termébe vonulni. — Mint a meceszbe lépő igaz hívő, a ki még saruját is leveti a templom küszöbén, jeléül annak, hogy Isten színe elé, az út sárától menten kíván járulni, oly [szent áhitattal és elfogulatlan lélekkel kell az esküdtteknél a törvényszékhez, vagyis az igazság templomába menni. Mert ottan nem azt fogják tőlük kérdezni, rokonszenveznek, vagy ellenszenveznek-e a vádlottal, hanem azt, hogy bűnös, avagy ártatlan-e a vádlott? Erről pedig csak úgy tehetnek Isten és világ előtt igaz tanuságot, ha feledik azt, hogy a vádlott milyen nemzetiségű, milyen felekezeti vagy politikai hitvallású. És egyedül azt kérdik önmaguktól és lelkiismeretüktől, vajjon elkövette-e a vádlott a terhére rótt eseményt vagy nem, más szóval bűnös-e a vagy ártatlan.

— Persze, . . . persze csak Gozár, Gozár, a gazdag Gozár, a vén zsigori, aki mással sem foglalkozott, miut üzte a drákut ki, a drákut be süstörgős nyílával az a Gozár kellett neki. Aztán ketten vámpiroskodtak. De a tüzes sárkány megboszulta magát. Meg, meg. Romba döntötte az egész kastellumot, tüzes nyelvek, lángoszlopok csapnak föl azon helyen s éjjel valóságos kongresszust tartanak a kiátkozott drákuk. Magam láttam én, én, evvel a két szemmel.

Aztán megint esend állott be. Csak a pipában szortyogott a parázsos dohány. Gligor kikullogott megszemlélni kecskéit s mikorra visszajött, akkora Nyikuláj már egymaga valójában megtörtént esemény elbeszéléséhez fogott. Ezt is úgy kifejtette s oly élénk gesztusokkal kísérte, hogy Mira és Gligor, noha számtalanszor hallották, mégsem találták unalmasnak.

De estefelé az öreg Nyikulajt rendesen bágyadság fogta el s hátra vooult a kandalló mellé a téglapadra, hogy szunnyadozzék. Csakhamar mélyből jövő horkolás jelezte, hogy álomba merült. Az ifjú pár ilyenkor összább huzódott egymás mellé, egy árva hangot sem ejtenek ki, csak néha-néha egy-egy szármra kelő sóhaj mulatja hogy a meceses pislogó világa mellett ülő alakok — élnék.

Mintha a mizopszitia tanyája lenne e

némáságos fészek. Van-e impressziója annak a végnélküli egymásra bálulásnak? Aligha. Mindketten oly kifejezőtelen bambasággal bálulják egymást. Nincs azon a két areon semmi érzelmetükör, mi visszasugarozná bensejük állapotját. Csendes kifejezőtelen emberek ezek.

Agyukra mostanság ráborul valamelyes kábult zsidóság, s mintha lelkük elhagyná gyarló porhüvelyét, minden mozdulatuk állati ösztönrre vall. Az ösztön gyújt tüzet csillogó szemükben, az ösztön következtében szorongatják egymás eresepes kezét. Fokozódó hévvel s ösztönszerű indulat az is, hogy Gligor érzi, miként izmai feszülnek s érzi szűkségét annak, hogy minden erőből magához szorítsa Mirát, hogy eperajkán által szívja ki annak minden esepnyit vért . . . Hovátovább elereszti a leány kezét, fölsóhajt s karjai bénaszerűleg lankadnak le egyet dunnyog magában s eleget tesz a felébredt Nyikuláj mondásának, szénát vet a kecskének, azután lomhasággal ágyára veti magát s álmodik fantazmagorikusán . . . Miráról . . .

Igy eltelték a fagyos téli napok s nem is gondoltak arra, hogy a beköszöntő tavaszi napugár elválásuk hírével szökik be a tenyérnyi kockás ablakon.

Pedig úgy történt az, hogy Gligort sorozásra hívták be. Természetesen bevált, ilyen emberek kellene a császárnak.

— Majd visszajövök én, Mira vissza én, aztán kötéllal sem visznek el innen. Csak te, . . . csak te . . . De ugy-e nem felejtesz el, Mira? . . .

Gligor őrizte tovább a kecskéket. Mira főzte a zsendicét, meg sütötte a máját. Osze-lén, mikor a nap már a sziklák mögé hunyt megaranyozva a vörös fenyőfák esüsat, kézen fogva vitte föl Gligor Mirát a mohos sziklák közé. Szó nélkül telepedtek egy szürke nagy kődarabra. Mira Gligor vállára hajta szőke fejét s mindketten könnyes szemmel bámultak le a kaszkádokba rohanó Strigyre, a mélyészes szakadékokba s hallgatták a habzó víz sejtelmes esobogását, melybe lassan, lassan olvadt be Gligor halk panasztelet monódiája:

— Mira! Ugy-e sokat fogsz gondolni rám? Ha nyáron megint jönnek azok az urak mondd, Gligor nincs hon, de nemsokára jönni fog, mert te gondolsz rá. Ugy-e? . . .

— Mindig, mindig rólad gondolkozom, te édes, te jó Gligor.

— Csak gondoldj rám, úgy mindig az én kedves Mirám lész, az a szelid, édes, tiszta Mira . . .

Már jól beszédtéted, mire a malomhoz leértek, ahol a kőpadra ülve várt reájuk az öreg Nyikuláj. Vacsorához ültek, de biz egynek sem izlett a jó málé. S a zsendicét is talán az a sok, be-be gördülő könyvespette oly fanyarrá.

Attól a nemzetől, mely ezer év óta küzd, szenved és áldoz jog és szabadságért, féltetni az igazságszolgáltatás legmagasztosabb intézményét, az esküdtbírósgát több, mint kishitűség, egyenesen gyávaság. És az idők rendje igazságot fog adni, hogy az esküdtszéki intézmény — az egy Angliát kivéve — sehöl az egész világon oly nagyszerűen nem fog beválni, mint Magyarországon.

Memor.

A lévai nőegylet hangversenytétele.

(1900. január 20)

Ma zajlott le a lévai nőegyletnek a Stefánia-árvaház javára rendezett jótékony-célú hangversenytétele. Örömmel íránk róla minden jót, sajnos azonban, hogy az epitheton ornansoknak ezuttal tollunkba kell maradniuk. Miért?

Ha csak az anyagi sikerről kellene beszámolnunk, úgy bátran kitűnően sikerültnek mondhatnók az estélyt, mert a tiszta jövedelem körülbelül 300 koronát jövedelmezett az árváknak; de fel kell említenünk az erkölcsi értéket is, az pedig ma sokat vesztett az évek során át szerzett és növelt árszíkból — prestigeiből. Úgy láttuk, hogy a vidékiek jobban érdeklődtek a mulatság iránt mint a helybeliek, mert míg azok igen szép számmal voltak jelen, a helybeliek — köztük még azok is, kiknek hivatalosan részt kellett volna venniük, tovaradásukkal tündököltek. Persze azért, mert nem izlett volna a rendezés fíradalmaiban részt venni. A sült galambokra váró ország ez a mi kis városunk. Nagy része azoknak, akiknek kötelességük lett volna, hagyták a rendezés terhet a titkár két választmány tag és gondnok vállán, elégnék tartván azt, hogy a látottakat és hallottakat izlésük szerint megkritizálják. Hát ha volt valami a mi éles kritikára adott alkalmat az csak ezeknek a nemtorodomságú és az ezekből kifolyó incidensek voltak.

Az estély rövid hangverseny-műsorral vette kezdetét, mely az utolsó órákban meg lett kurtítva, mert Soltz Gusztávné súlyosan megbetegedett, s e miatt két pont, a melyre pedig a közönség már lázas kíváncsisággal várt, kiesett. Negyed kilenkor Taky Gyula ének-művész kezdette meg a műsort Loewe C.

Hosszú, három esztendeig nem is hallottak Gligorról. Megérkezését sem tudatta. Nem is várta senki. Mikor a malom felé cammogott, a jó Juon kutyája is megugatta. A hogy megfogta a fakilneset, hát csak imbolygott a keze. A vér fejének tódult a mikor belépett a küszöbön s kis hija, hogy hanyatt nem vágódott. Ott volt Mira. Nagyon megváltozott, szebb volt, talán százszor szebb mint valaha, de... mégis, más — Mira volt.

Mira szeméből könnyűk peregetek le az ölében dajkált kis gyerekre. Hosszu, kínos esend után szólt Gligor:

— Mira? Hát elfeledtél? Nem gondoltál rám?... De aztán magába fojtá keserűségét. Csendes, nyugodt hangon szólt a remegő Mirához:

— Ne félj! Isten a tanum, nem bánthatok, soha. Csak fáj, nagyon fáj, hogy elfeledtél...

Olyan néma lett aztán Gligor, mint egy bombasztikus gyerek. Nyikuláj meg esodálkozott, hogy leányát még egy rossz szóval sem bántja.

— Mira! — mondta egy délután Gligor. Nem jönnél fel a Piatyára? Mióta haza jöt-

Archibald Douglas című balladájával. A ballada igen szép volt, nehézségeit a művész nagy terjedelmű bariton hangjával fényesen oldotta meg, de az erős hanghoz szűk és kiesény volt a terem. Erős és tiszta az, mint a harang érezava, a műértő közönség elismerő tapsai jutalmazták a művészt. Ezután Bartók Mimike lépett a pódiumra s elszavalta az „Asszony szeretnék lenni” e. hosszú és nehéz monológot. A közönség élénk figyelemmel, majd tapssal adózott a kedves előadásnak. A harmadik és kimagasló pont Taky Gyulané éneke volt. Konti „Szultán belépő dalát” adta elő valódi művészi inspirációval. Hangja finom, csengő, úgy az alsó mint a felső registerekben kellemesen gyönyörködtető. Ilyen szépen, ilyen érzéssel teli csak a csalóány tud dalolni, mikor párját hívogatja. Hangjában a szív szóll a szívekhez, keresetlen egyszerűséggel, de mindig megindítóan. A közönség zajosn megtapsolta a művésznő énekét, ki azután még férjével dalolt egypár sikerült duettet. Az énekeseket zongorán szabatos és kitűnő technikájú játékaival Belesák László közjegyző kísérte. Bizony nagy halálal tartozok a nőegylet a derék szereplőknek. Kik tehetségük sok szép kincsével élvezetet szereztek a publikumnak. A műsor befejeztével táncra perdült a fiatal-ság Lakatos Sándor kitűnő nótája mellett. Az első négyest 26 pár táncolta. Szünóra után füzértánc volt, sajnos, hogy ennek a táncnak a szépségeit sokan hibás izlésük miatt méltányolni nem tudják, pedig a rendező minden ambícióját belevitte, hogy az minél jobban sikerüljön. A kölgyek névsora ez:

Asszonyok: Bartha Józsefné, Barkócy Barnabásné, öv. Balbach Andrásné, Belesák Lászlóné, öv. Boleman Józsefné, öv. Boleman Edéné, Braun Gyulané, Bódogh Lajosné, Blum Samuné, Faragó Samuné, Fenyvesi Károlyné, Fischer Miksáné, Fischer Natálné, öv. Fejes Elekné, Holló Sándorné, Honec Józsefné, Hetzer Adolfné, (Bars Endréd) öv. Henyey Elekné, Hubert Vilmosné, Kherndl Jánosné, (Zseliz), Kabina Ervinné, Lakner Aladárné, (N-Szálló), Levatic Gusztávné, Liptai Andrásné, (F. Vezekény), Lévy Józsefné, (Fajkürt), Lindner Ferenéné, (O-Bars) Levatic Lászlóné, (Nagy-Kálna), Medvecky Sándorné, M. J. Istvánné, (Kis-Kereskény) dr. Novotny Imréné, Ordódy Endréné, dr. Prizner Gyulané, Requinny Edéné (Derzsenye) dr. Szabó Gyulané, Szauer Mórné, Schirer Rezsóné, (Óhaj) Schubert Pálné, Sztelhik Istvánné, öv. Szilassy Caesarné, Szilassy Sándorné, Svarba Józsefné, Szombathelyi Antalné (Koltha) Taky Gyulané (Esztergom) Toóth Zsigané. — Leányok: Bartók Mimike

tem ugysem voltam fent. Aztán Isten tudja mikor jön a hó, s a jövő tavaszig ugy sem mehetünk oda. Kézen fogta a leányt, mint régen három év előtt s ugy ballagtak föl-felé esendben. Mikor a tetőn voltak, ott a Sztrigy rémes magasságában, ahol három év előtt szívére kötötte Mirának, hogy ne felejtse el, megszólalt:

— Mira! Emlékszel? Itt bucsuztunk... Ne sirj... Arra kértelek, gondolj rám s im te elfelejtettél. Hát elfelejtettél? Vajjon ezt a pereet is kitörölöd emlékezetből?...

Mira felsikoltott, utána kapott, de Sztána Gligor egy szempillantás alatt eltűnt a mélybe, rohanó Sztrigy fodros temetőjébe. Még csak véryomok se mutatták utját...

Mira még most is ott él a Pietra Mare alatti malomban a férjével és gyermekeivel. Már nem kérheti Gligor, hogy ne feledje el, ... Nem is kell kérnie... Mira sokszor, igen sokszor gondol reá...

Belesák Tóni és Mici, Boleman Ilonka, Boleman Janka, Braeh Margit, Blum Lina, Holló Anikó, Honec Jolán, Kulesár Margit, Levatic Aranka, Lévy Micike (Fajkürt) Liptai Margit, Lindner Mici (O-Bars) Majláth Biri (Kis-Kereskény), Preisich Emma, Szakmáry Margit, Schirer Kamilla, (Óhaj), Sztelhik Mariska Wurm Katia (Koltha.)

A mulatság reggelig tartott, volt kedélyesség is, de nem igaz, nem oda való, a hangulat emelkedett volt ugyan, de nem természetesen frisseség, mert valami állandóan ott lebegett a levegőben, mi megakadályozta azt, hogy az estélyt erkölcsi tekintetben is kitűnő sikerűnek mondhassuk.

R.

HIREK.

— Hireink egy része a tér szűke miatt a jövő számba szorult.

— Tancestély. A lévai katolikus kör saját könyvtára javára 1900 évi február 4-én az „Oroszlán” szálló termeiben dal felolvasás és szavallással egybekötött zártkörű tancestélyt rendez a következő műsorral: 1. „Hej! legszebb a magyar nóta.”, Richter F.-től, Zenekíséret mellett énekl: a műkedvelők dalos köre 2. Felolvasás. Tartja: Sipos Antal ur. 3. „A halászkok”. Duett C. M. Gabussitól. Harmonium-kíséret mellett énekl: Farkas Orbán és Jaross Ferenc urak. 4. „Agota kisasszony”. Kiss Józseftől. Szavalja: Oszuska Anna kisasszony. 5. „Népdalok”. Tenor solo, zenekíséret mellett énekl: Knesera József ur. 6. „Farsangi dal”. Machanektól. Előadja: a műkedvelők dalos köre. Belépő díj: Személyjegy 1 kor. 60 fil., Caládjegy 3 korona. Kezdeté pont 7 $\frac{1}{2}$ órakor.

— Hónvedsegünk köréből. Litassy József százados Léváról Nyitrára. Inecdy Győző százados pedig Nyitráról Lévára kölcsönösen áthelyeztetettek.

— Kulisszák mögül. A falusi bakter alig túlkölte el a kilenc órát, hangos kutyaugatás zavarta fel az urház környékét. A nagyságos úr bosszankodva tette le kezéből az újságot. Mi lehet az? Csak nem farkas ólálkodik a ház körül. Hálósobájába ment a puskáért, hogy az udvar környékét felkutassa. Csodálkozva tapasztalta, hogy a menyecske, ki fő-fűjás ürügye alatt pihenni tért, nines a hálósobában. Minden érintetlen, még, csak a nagy gyupjukendő hiányzik a fogasról. Csodálatos! A nagyságos úr lámpát gyújtat a koresissal és átkutatják az udvart; majd mikor a kertet vizsgálják egy fekete álak tűnik fel a fák között s ugyanakkor egy gyenge hölgyalak suhanva a házba szokik. Kivolt az János kérdé kocsisától. „Én bizony nem tudom nagyságos uram, de nagyon formit a nagyságához. Tehát mégis farkasjár itt — dörmög az úr, s a lámpa mellet vizsgálgatja a hóban a nyomokat. A férfi, erőstalpu, hegyes-orru bergsteiger, nőé finom' keskeny, vágott orru kis cipőcséktől származik: No mégis ölm akkor, szólt s vad dühhel a szobába ront, félrelökve a szobalányt, ki ijedt képpel került eléje. Ottben lecsillapult egy kiesit a haragja, de azért nagyon káromkodott. Az önértetében és beesületében sértett asszonyka, először állta a tüzet később aztán kijött sodrából, megragadta a feldühödött férj vállait, meg rázta, aztán hirtelen gyorsasággal két hatalmas esattanás zaja zugott fel. És a legesodálatosabb az, hogy e csattanásokra a nagyságos urnak azonnal eszébe jutott, hogy az a megriasztott hölgyalak a Juci volt a szobalány, férfi meg a szomszéd földesur vadászlegénye kinek több ízben megtiltotta, hogy házuk tájára jöjjön.

— Kardparbaj. A szombati nőegyleti mulatságon két fiatalember összekocant,

